

ČASTÉ OMYLY V CHOVOU MORČAT

Chov a chování

Morče je bezva plyšák pro děti.

Plyšák je vycpaná hračka, která nemá žádné potřeby. Morče je živý tvor, který má své strachy a touhy, chutě a nápady. Výhodou i nevýhodou morčat je jedna vlastnost, která jim v přírodě pomáhá přežít. V přítomnosti nebezpečí (třeba dravce) se morče přitiskne k zemi a přestane se hýbat. Má tak šanci, že ho dravec přehlédne. A stejně tak reaguje i morče doma, když se bojí. Tak může dojít k nedorozumění. Zatímco morče je strachy „štronzo“, majitel si pochvaluje, že při hlazení krásně drží.

Kvůli této vlastnosti si morče získalo pověst ideálního mazlíčka pro děti. Často totiž jen bezmocně čeká, až si dítě s ním „vyhraje“, a nesnaží se vyškubnout nebo dítě pokousat. Morčata jsou skvělá zvířata, kvůli své velikosti a celkem klidné povaze se k dětem hodí, to ano. Ale dětem musíme vysvětlit, že je to živý tvor, který potřebuje svůj klid. Nelze ho stále tahat. Pokud nestojí o mazlení a hlazení (což ne všechna morčata vyhledávají), nezbývá než to respektovat.

Pokud pořizujeme morčata „k dětem“, musíme jako rodiče počítat s tím, že morčata jsou cítit. Co sežerou, to vyloučí, a výkaly prostě po kytičkách vonět nebudou. V závislosti na věku a schopnostech dětí je také dost možné, že údržba ubikace zbyde na nás. A nesmíme zapomenout děti naučit s morčaty správně manipulovat, aby jim neublížily.

Jedno morče stačí.

Morčata v přírodě žijí ve skupinách. Spousta toho kvikání a brumlání, co morčata vydávají, jsou zvuky určené jejich morčecím kolegům. Jak se morče postaví, jak pohne hlavou a jaký zvuk u toho vydá, to všechno tvoří dohromady řeč, které nejlépe rozumí jen další morče. Člověk se může snažit sebevíc, ale morče si s ním prostě „nepokecá“ tak jako s jiným morčetem. I když jsou morčata ve sporu, tahají se o kus mrkve nebo nahánějí po ubikaci, pořád si vzájemně rozumí víc, než jim rozumí člověk.

„Ale když se mu budeme dost věnovat, tak u nás bude taky spokojené,“ je častý argument pro chov jednoho morčete. Jenže co je to dost? Většina lidí chodí do práce nebo do školy, v noci spí, musí se věnovat

i jiným věcem a nakonec jde stěžít o pár hodin, kdy mají na morče čas. To mu trvalý kontakt s jinými morčaty vážně nevynahradí. Stejně tak nefunguje, že se morče „kamarádí“ se psem, kočkou nebo tak „oblíbeným“ králíkem. Králíci se sice stravují podobně jako morče, ale jejich komunikace (řeč těla) je úplně jiná a s morčaty si nerozumí. I když se to dlouhá léta dělalo, králík pro morče není dobrý parťák.

Dalším oblíbeným tvrzením zastánců chovu samotného morčete je, že když jich je pohromadě víc, tak se „nikdy neochočí“. Jenže co je to to ochočení? Že nás morče při příchodu „radostně“ vyhlíží? No a co má ten chudák dělat jiného, když doma tvrdne sám jako pecka? Ano, o samotě chované morče bývá více fixované na člověka (protože nemá jinou možnost). Opravdu chceme mít doma závisláka na naší chvilkové pozornosti? A není lepší mít doma bandu veselých spokojených zvířat?

Morčata jsou hloupá a pořád kvíkají.

Lidé hodně rádi přisuzují ostatním zvířatům různé vlastnosti. Pes je chytrý, protože dělá, co mu člověk řekne. Kočka je falešná, protože si dělá to, co chce. A morče je hloupé, protože většinu času jen sedí a cpe se. Nechodí do práce ani do školy, nepíše domácí úkoly, nevaří a ani nemusí luxovat nebo vytírat podlahu... Nejsou nakonec právě morčata ti chytřejší? ;)

Jedním z důvodů, proč lidem připadají morčata hloupá, je to, že po nich vlastně nikdo nic nechce. Od psů čekáme, že se naučí sedni, lehni, dej pac a podobně. Ale od morčat spousta lidí nečeká nic jiného, než že budou pobíhat v ohrádce a cpát se trávou nebo senem. Přitom jsou morčata učenlivá a dobře motivovatelná (jídlem). Naučí se slyšet na jméno, panáčkovat a desítky dalších triků, stačí k tomu jen lidská snaha a trochu motivace. Často se sama naučí (aniž by se člověk úmyslně snažil), že šustění pytlíku nebo otevření ledničky znamená jídlo, a spustí halasný koncert.

Na rozdíl od jiných domácích mazlíčků jsou morčata opravdu „ukecaná“ a vydávají nějaké zvuky skoro pořád. Tedy zvuky, které my slyšíme, protože jiní hlodavci si spolu povídají mimo rámec lidského sluchu. Zvuky morčata používají ke komunikaci jak mezi sebou, tak i k lidem. Asi nejnámější a nejpronikavější je hlasité kvíkání, které oznamuje, že se na něco těší (zejména na jídlo). Tento zvuk divoká morčata většinou nevydávají, protože je především určený lidem. A lidé na něj často reagují právě přísunem jídla, což morčatům vyhovuje. Pozor na překrmování, kvíkání se většinou neozývá proto, že má morče hlad, ale protože se snaží vyloudit něco navíc!

Morčecí minislovníček:

Kvikání (Uíííí Uíííí) – radostné očekávání (především nějaké dobroty)

Kvokání (uik uik uik) – spokojenost, radost z něčeho (třeba z čisté klece)

Ladění rádia (kviviví kviviví) – remcání (např. kvůli nedostatečnému odstupu ostatních morčat)

Vrnění (vr vr vr) – pohoda i nepohoda (záleží tedy, jak se u toho morče staví celkově)

Rumbování (rrrrrrrr) – chlapácké vytahování se (doprovází ho kolébavý pohyb na napjatých nohou)

Cvrlikání (ptačí zpěv) – záhadný zvuk, který pravděpodobně znamená strach/stres

Bez kastrace ani ránu!

„Samci se musí kastrovat, jinak spolu nemohou být“, „samice kastrovat nejde, je to moc náročné“, „kastrace jsou proti přírodě“, „kastrování samců jejich hádkám nezabrání“, „samice je lepší kastrovat, aby neměly cysty“ atd. To všechno se dozvíme na libovolné diskuzi o morčatech a čert aby se v tom vyznal. Jsou tedy kastrace potřeba a nemůže se morčeti nic stát?

U samců se zpravidla doporučuje kastrace kvůli tomu, aby nemohli plodit zbytečně mláďata. Kastrovaný samec může být umístěn ve skupině samic, aniž by hrozilo nějaké riziko. Často jsou takové skupiny přímo doporučovány, protože samice bez samce mohou být hádavější a přítomnost samce je tzv. „srovná“. Dalším častým důvodem kastrace samců je pak „aby mohli být spolu“. Soužití dvou samců je ale možné i bez kastrace. A někdy ani kastrace nemusí pomoci, protože už jsou na sebe „alergičtí“.

Od kastrace samic bývá naopak odrazováno, protože je to mnohem náročnější operace a větší zásah do těla. Dříve se muselo samici otevřít celé břicho a rána byla velká a hůře se hojila. Dnes ale veterináři odstraňují vaječníky „bokem“. Samici tak vzniknou jen dvě malé ranky po stranách páteře, které se rychle zahojí. Veterináři se často přiklánějí k provedení preventivní kastrace u samic, které nebudou mít mláďata. Je u nich totiž zvýšené riziko, že se jim časem na vaječnicích objeví cysty. Tyto cysty způsobují samicím bolestivé obtíže. Jedinou léčbou je odstranění cyst i s vaječníky. Při operaci starší samice, která je navíc oslabená nemocí, je riziko úmrtí při operaci větší, než když se operuje mladé a zdravé zvíře. Záleží tedy i na majiteli, co chce riskovat, jestli operaci s anestezií u mladé samice, nebo doufat, že starší samičce se cysty vyhnou. Základem by měl být vždy výběr kvalitního morčecího veterináře. Ideálně takového, který má šetrnější inhalační narkózu a zkušenosti s kastracemi.

Bydlení

Osmdesátka (80 cm) je pro morče dost velká.

Morčata jsou relativně malá zvířata a to spoustu lidí svádí k dojmů, že nepotřebují zas tak moc prostoru. Což ve srovnání dejme tomu se psem opravdu nepotřebují. Neznamená to ale, že budou spokojení, když je někdo zavře do malé klece, kde se ani pořádně neprojdou. Aby se morče mohlo aspoň trochu proběhnout, potřebuje minimálně 100 cm na délku. Nejméně! Pro dvě morčata by měla být délka klece 120 cm. Ideální je tolik prostoru, kolik si jen můžeme dovolit. Také z praktického hlediska jsou větší ubikace lepší, v malém prostoru mají morčata rychle znečištěnou podstýlku a musí se o to častěji vykydat.

Pro morčata je prostor docela důležitý, protože jsou sice sociální tvorové, ale nejsou vyloženě kontaktní. To znamená, že nemusí mít pokaždé náladu na to, aby se na ně tlačilo nějaké jiné morče, a chtějí mít možnost se mu vyhnout. Zejména v případě chovu dvou samců je dostatečný prostor klíčový. Čím méně mají prostoru, tím častěji se mohou napadat a prát. Prostě jen proto, že nemají dost místa na to, aby si šli po svých. Nejlepší je, když je ubikace nejen dlouhá, ale i dost široká, pak nehrozí, že v ní vzniknou zúžená místa, ve kterých se morčata budou střetávat.

Morčata neumí skákat.

Kvůli zavalitému tělu a krátkým nohám si spousta lidí myslí, že morčata neskáčou. Pravda, nejsou to žádné žabičky, ale ani tak bychom je neměli podceňovat – v Guinnessově knize rekordů jsou zaznamenána morčata, která skočila víc jak 30 cm do výšky a přes 40 cm do dálky. To jsou samozřejmě rekordmani, ale i běžné morče doma zvládne vyskočit 10–20 cm do vzduchu. Dělají to například, když mají radost. Odrazí se všemi čtyřmi kolmo vzhůru a zase dopadnou na zem, někdy se během skoku zvládnou i otočit dokola. Připomínají tím kukuřici poskakující při pražení popcornu a tak se pro toto veselé poskakování ujal pojem „popcorning“, popkornování.

Morčata mají ráda o věcech přehled a tak si ráda v ubikaci vyskakují na vyvýšená místa, například na plochou střechu domečku. Nedělá jim problém se ani vyhoupnout do nízko zavěšeného hamaku. Skákáním se dokážou pohybovat i mezi patry v patrové ubikaci (pokud ji někdo kvůli nedostatku prostoru v bytě využívá). Široké stupně (schody) jsou pro výstup pohodlnější než strmé a úzké rampy, které se k takovým ubikacím často dodávají.

Skákání je pro morčata přirozený pohyb, neznamená to ale, že si při něm nemohou ublížit. Zejména v případech pádů z větší výšky (což je u morčat už od 30 cm) hrozí riziko poranění. Týká se to například ubikací umístěných na vyvýšeném místě, kde je morče od prostoru odděleno jen nižší ohrádkou. I když to většinu morčat nenapadne, může se stát, že se jednou pokusí ohrádku přeskočit. Na druhé straně by pak morče čekal velmi ošklivý pád. Ze stejného důvodu bychom u podobných ubikací neměli vybavení dávat příliš blízko zábraně, aby třeba domeček neposloužil jako skokanský můstek.

Morčata se mohou venčit jako pejsek.

V obchodech se prodává ledacos, i kšíry a vodítka na morčata. Pro morčata moc vhodná nejsou, protože popruhy kolem těla jim připomínají sevření dravce. Navíc morče není tvoreček, který bude lidem vesele chodit u nohy a očuchávat si rohy. Brát morče na procházku na vodítku mu nic dobrého nepřinese. A dobrý nápad ani není pustit morče jen tak volně, ať si dělá, co chce. Nemůžeme čekat, že zůstane sedět na místě, může se něčeho leknout a utéct, napadne ho kolemjdoucí pes nebo sebere nějaký člověk. Kdepak, jediný vhodný způsob, jak vzít morčata ven, jsou ohrazené výběhy.

Pokud máme tu možnost, nemůžeme pro morčata udělat nic lepšího než je vzít ven. Spásání trávy (spolu se senem) je přirozený způsob, jak morčatům zajistit dostatek kvalitních živin. Máme-li vlastní zahrádku, můžeme mít morčata venku na pastvě klidně od jara až do podzimu. Výběh pro morčata by měl být krytý, aby se na morčata nemohli dostat dravci nebo šelmy. Můžeme si ho vyrobit sami nebo prostě koupit už hotovou ohrádku. Ve výběhu nesmíme zapomenout, že morčata potřebují stín a nějaký úkryt, kam se schovají, když se nebudou zrovna pást. Kromě trávy jim nesmíme zapomenout dávat i seno, k dispozici by měli mít i vodu v napáječce.

Morčata musí/nesmí mít uzavřený domeček.

O tom, jaké je „správné“ vybavení pro morčata, by se daly vést roky spory a stejně by se lidi nedohodli. Někdo bude dávat přednost koberčům pod morčata, protože z toho má doma méně nepořádku okolo. Jiný naopak hájí vrstvu hoblin, protože morčata se v ní ráda rochní a přijde mu hygieničtější jednou za čas vysypat podestýlku než opakovaně něco neustále přepírat. Důležité je, aby vybavení ubikace morčatům neublížovalo a podporovalo jejich přirozené způsoby chování.

Uzavřené domečky (tedy střecha, 4 stěny a vchod) poskytují morčeti pocit bezpečí stejně jako by mu ho poskytovala nora, kterou by si v přírodě vyhloubilo. U plašších morčat se ale může stát, že radši stráví většinu času zalezlí a nikdy si nezvyknou na okolní ruchy. Když jedno morče nahání druhé a skončí v uzavřeném domečku, může se běžná neshoda vyvrbit v ošklivou rvačku. Morče v domečku nemá kam ustoupit a jak se druhému vyhnout. Z toho důvodu jsou lepší domečky otevřené, ze kterých může morče utéct druhou stranou. Nebo se používají přístřešky, které vypadají jako stůl. V čem se většina morčat shodne, je, že domeček by měl mít plochou střechu, na kterou si mohou vyskočit a sledovat okolí.

Častým doplňkem morčecích klecí jsou samozřejmě jesličky na seno. Ačkoliv sama morčata milují, když mají kupičku sena, do které si mohou zalézt, dělat, že tam nejsou, a spokojeně se cpát. Jesliček je na trhu velké množství a těžko vybrat ty jediné „správné“. Většina lidí používá drátěné závěsné jesličky (někdy nahoře s krytem, aby do nich morčata nelezla). Na ty někdo zase namítá, že se z nich morčata krmí s hlavou zakloněnou nahoru, což pro ně není úplně přirozená pozice.

Morče je totiž stavěné tak, aby se páslo s hlavou u země. Z tohoto hlediska jsou lepší samostatně stojící jesličky, které dosahují až na zem a morče se z nich může pást přirozeněji. Teda pokud si nestoupne na zadní a necpe se senem shora, protože spousta morčat trpí utkvělou představou, že nahoře v jesličkách je seno chutnější.

Všelijaké prolézačky morčata moc neocení, protože nešplhají. Za to se jim líbí tunely, protože i v přírodě by měli nory. Můžeme jim poskytnout také nízké patro, ze kterého mohou pozorovat dění v bytě. Oblíbené jsou i různé měkké pelíšky (tulipytlíky, bačkůrky), do kterých si morče může zalézt, případně závěsné hamaky. U používání věcí z textilu ale pozor, některá morčata je mohou požírat a to nemusí dopadnout dobře. Čemu bychom se měli spíše vyhnout, jsou koule na salát. Nemají vhodný tvar a morčata se v nich mohou v touze po lahůdce „zašprajcnout“. Nebezpečné jsou také napáječky se skleněným náustkem, mohou se odštípnout a morče pořezat. Nehodí se ani různá běhací kolečka nebo koule, i ty největší nemají zpravidla dostatečný rozměr pro to, aby si v nich morče dobře zaběhalo.

Krmení

Nejdůležitější jsou správné granule.

Správná výživa morčete je základem jeho zdraví. V dnešní době je módní dávat všem zvířatům (i když třeba u psů a koček už se lidé vrací k tzv. BARFu, tedy přirozené stravě) granule, protože obsahují pečlivě vyvážený obsah živin a zabraňují zvířatům si vybírat chutnější kousky. Navíc nasypat misku granulí je tak snadné. Jenže u morčat tohle neplatí.

Morčata jsou býložravci, kteří se živí spásáním trávy a dalších rostlin. Jsou stavěna na kontinuální přísun velkoobjemového (se spoustou vlákniny) krmení, které ale neposkytuje rychlou energii. Travniny totiž obsahují hodně celulózy a tu morčata vlastně trávit neumí, musí jim s tím pomáhat bakterie v trávicím traktu. Morčecí organismus musí počkat, než jim to tyto bakterie „přežvýkají“ na vstřebatelnou energii. Granule takhle nefungují. Hodně zjednodušeně dochází při výrobě granulí ke zpracování původních surovin do něčeho, co je relativně lehce stravitelné. Při snaze získat energii z granulí se organismus nemusí moc snažit. Jenže na rychlé získání energie morčata prostě nejsou zařízená.

Nejdůležitější a základní potravinou pro morče je seno. Spousta kvalitního sena. Pak tráva, bylinky, možná kousek zeleniny a teprve někde hodně daleko na konci jsou granule. Granule mají sloužit jako doplněk stravy, ne jako hlavní jídlo. Protože granule obsahují více energie než seno, jejich překrmování vede k tomu, že morče nadbytečnou energii ukládá. Tím vzniká obezita a další zdravotní problémy. Neznamená to, že by se morčatům neměly granule dávat vůbec, ale v uměřené dávce. Zdravému dospělému morčeti stačí na den jako doplněk 1 kávová lžička kvalitních granulí.

Při výběru vhodných granulí bychom se měli řídit tím, co od granulí očekáváme, a vždy si přečíst složení granulí. Pokud budeme opravdu dávat granule jen doplňkově a občas, nemusíme se tolik vyhýbat „obilninovým“ granulím, protože jich morče nedostane moc. Jestli jsme spíše ten typ, který chce něco dávat každý den do misky, pak rozhodně musíme sáhnout po granulích bezobilninových. Ve složení granulí by se neměly vyskytovat položky jako „vedlejší produkty rostlinné výroby“ nebo „rostlinný bílkovinný extrakt“, protože pak absolutně netušíme, co v granulích je a jakou to má kvalitu. Kromě složení je dobré mrknout i na analytické

hodnoty, morčecí granule by měly obsahovat alespoň 20 % vlákniny, poměr vápníku a fosforu je ideální 2:1 a měl by v nich být vitamín C. Když dáváme jiné zdroje vitamínu C, není potřeba sahat po granulích, kde je ho nejvíce, méně je někdy lépe.

Morče MUSÍ dostávat 80 g zeleniny denně!

Každá sebelépe míněná rada se může nepochopením změnit v pravý opak. V tomto případě se z prospěšného a veledůležitého údaje stalo zaklínadlo, jehož pravému smyslu někteří lidé vlastně nerozumí. To, že morče může dostat 80 gramů zeleniny denně, neznamená, že jim musíme opravdu každý den pečlivě odvážit denní dávku zeleniny. Těch 80 g zeleniny je maximální dávka, jakou za jeden den může jedno dospělé morče dostat. A opravdu maximální, tedy nepřekročitelná. Prostě denně nesmí dostat zeleniny víc jak 80 g. Doporučeno je vlastně i méně (cca 70 g). A vůbec nic se nestane, pokud nějaký den zeleninu nedáme vůbec, nebo ji dokonce vynecháme i několik dní.

Záleží samozřejmě na tom, čím je morče jinak živeno. Zelenina se morčatům dává především jako náhradní zdroj vitamínu C, který ze sena prostě nezískají. Pokud mají C zahrnuto v jiné stravě (při pastvě, v granulích, nosíme

jim pampelišky apod.), další vitamín už nepotřebují. Na druhou stranu, čerstvá zelenina neobsahuje jen vitamín C, ale i další vitamíny a minerály, a celkově je hodnotným zdrojem živin.

K vhodné zelenině patří kořenová zelenina (zejména petržel), řepa, paprika a také různé natě (mrkvová, petrželová, řapíkatý celer). Nemusíme dávat v každé dávce od všeho kousek, klidně můžeme jednou dát jen celer, jindy zase mrkev, příště nať atd. Vyhýbat bychom se měli vodnaté zelenině, jako je okurka, meloun (ano, někdy se řadí spíš mezi ovoce) nebo i tak oblíbené saláty. Morčecí trávení je stavěné na velký objem vlákniny, vodnatá zelenina může zastavit střevní peristaltiku a způsobit tympanii (nadýmání). A to bývá pro morčata fatální. Kvůli tomu se také doporučuje dávat zeleninu až po tom, co se morčata nacpou dávkou sena. A nedávat všechnu zeleninu najednou. Tak budou mít v trávicím traktu vždy dostatek vlákniny, který přebytečnou vodu absorbuje.

Tvrký chleba brousí zuby.

„*Nebrousí, jednou provždy, nebrousí!*“ můžeme lehce parafrázovat slavnou hlášku z jistého filmu. Ano, ačkoliv se suché pečivo stále ještě doporučuje králíkům a hlodavcům jako ideální prostředek na broušení zubů, v tomto ohledu je naprosto k ničemu. Tvrdé pečivo totiž vlastně vůbec není tvrdé, ne pro hlodavčí zuby. Morčecí zuby se prokousají i pevným tvrdým dřevem, zatímco suchý chleba je jen pórovitý slepenec drobných částic.

Když morče začne chleba hlodat, předními zuby rozdrolí chleba na jemnou drť, která se působením slin promění v kaši. A měkká kaše už samozřejmě žádný vliv na broušení zadních stoliček nemá. Navíc jde o kaši, která sice je plná sacharidů ze škrobu, ale na jejichž trávení není morče vůbec stavěno. Zkrmování tvrdého pečiva může vést u morčat k obezitě a dalším problémům jako jsou průjemy a nadýmání. Na vině je změna složení mikroflóry trávicího traktu. Nadbytek sacharidů totiž svědčí nezdravým bakteriím vytvářejícím plyny, které se přemnoží na úkor těch správných a prospěšných.

Pro broušení morčecích zubů jsou mnohem důležitější dlouhá tvrdá stébla trávy. Pouze chroupáním a žvýkáním tuhých stébel (a nejen jemného sena) dochází k řádnému obrušování hlodáků i stoliček. Případně můžeme morčatům nabídnout také větve ovocných stromů, kromě tvrdého materiálu ke hlodání poskytnou spoustu užitečných minerálů a vitamínů.

Víc „Céčka“, víc Adidas.

Že si morčata neumí vyrobit vitamín C je známá věc. Že bez něj onemocní a umřou, taky, takže ho musí dostávat v krmení. A na to existuje spousta granulí speciálně obohacených „Céčkem“ nebo se dají koupit supr čupr kapky do vody. Taky skoro každý ví, že „Céčkem“ se nedá předávat, protože je rozpustné ve vodě. Ale ono to přece jen jeden háček má. Vitamíny rozpustné ve vodě z těla odcházejí močí. Aby to šlo, musí nadbytečný vitamín zpracovat ledviny. Když morče dostává hodně vitamínu C, mnohem víc než potřebuje, musí se ho o to víc zbavovat a jeho ledviny s tím mají víc práce. Navíc se vitamín C může vázat na vápník a tak se spolupodílet na tvorbě ledvinových kamenů.

Morče je jako jiné organismy uzpůsobené tomu, aby se dokázalo vyrovnat s kolísajícím přísunem vitamínů, protože málokdy je v přírodě něčeho trvalý příděl. Problémy nastanou až u dlouhodobého nadbytku nebo nedostatku. Když jeden den morčeti dáte kousek papriky kvůli vitamínu C a druhý den ne, nic se nestane, vyrovná se to. Když morčeti nedáte nic s vitamínem C nikdy, bude nemocné. Když mu naopak každý den budete dávat nadbytek „Céčka“, může onemocnět taky, i když něčím jiným.

Dospělé zdravé zvíře, které je v létě na pastvě, dostane spoustu „Céčka“ přímo z trávy a nepotřebuje další. V zimě, nebo když někdo nemá možnost morčata pást, je to horší. Větší službu než nějaké kapičky udělá čerstvá zelenina obsahující vitamín C (např. paprika, petrželová nať).

Minikvíz

Na strach (např. před predátorem) morče reaguje:

- a) Hlasitým kvíkotem Uííí Uííí.
- b) Poskakováním nahoru a dolů.
- c) Přitisknutím k zemi a znehybněním.

V přírodě morčata žijí:

- a) V páru, samec se samičkou.
- b) Ve skupinách více morčat.
- c) O samotě, setkávají se jen v době páření.

Vhodným kamarádem je pro morče:

- a) Jiné morče.
- b) Zakrslý králík.
- c) Dítě od 6 let.

Dají se morčata naučit na jméno?

- a) Ne, na jsou moc hloupá.
- b) Nevím, nikdy jsem o tom neslyšel/a.
- c) Ano, stačí je vhodně motivovat.

Hlasité Uííí Uííí morče vydává, když:

- a) Umírá hladu a musí dostat najíst.
- b) Se těší, že dostane něco k jídlu.
- c) Má strach nebo je ve stresu.

Kastrace morčat se provádějí:

- a) Jen u samců.
- b) Jen u samic.
- c) U obojího pohlaví.

Jaká je vhodná délka klece?

- a) Pro dvě morčata stačí 80 cm.
- b) Pro dvě morčata stačí 100 cm.
- c) Pro dvě morčata stačí 120 cm.

Popkornováním se myslí:

- a) Krmení kukuřičnými vločkami.
- b) Radostné poskakování morčat.
- c) Pustit morčatům Jirku Korna.

Jak vysoko dokáže vyskočit morče?

- a) Morčata neumí skákat.
- b) Z místa až půl metru.
- c) Tak 10–20 centimetrů.

Jak nejlépe brát morčata ven?

- a) V ohrádce na trávě.
- b) Na vodítku jako psa.
- c) Jen tak, v ruce.

Vhodný domeček pro morče by měl mít:

- a) Střechu ve tvaru „A“, aby na ni nelezlo.
- b) Bez střechy, aby na morče bylo vidět.
- c) Plochou střechu, aby si na ni mohlo morče vyskočit.

Jídelníček pro jedno morče na den by měl být:

- a) Seno neustále k dispozici, chleba na broušení zubů a miska granulí na den.
- b) Seno ráno a večer, maximálně 80 g zeleniny a 1 lžíce granulí.
- c) Seno neustále k dispozici, maximálně 80 g zeleniny a 1 lžička granulí.

Vitamín C morčata získávají:

- a) Z trávy a čerstvé zeleniny.
- b) Z granulí a tvrdého chleba.
- c) Z citrusů a dalšího ovoce.

Odpovědi si můžete zkontrolovat opětovným přečtením brožury. :)

Vytvořila

Specializovaná organizace chovatelů morčat

Námět a texty: Ing. Markéta Čacká
Grafické zpracování: Tereza Lubijová
Korekce textů: Bc. Kateřina Anna Medová
Fotografie morčat: Ing. Markéta Čacká

Navštivte naši facebookovou stránku
Czech cavy club - klubmorcat.cz/SOCHM

